

ÜLESTÕUSMISAJA VII PÜHAPÄEV A AASTAL

(Esimene lugemine Ap1 ,12-14)

Lugemine apostlite tegude raamatust:

Neil päevil pöördusid jüngrid Õlimäelt Jeruusalemma tagasi. Õlimägi oli Jeruusalemmast ühe hingamispäeva teekonna kaugusel. Nad tulid linna ja läksid ülemisse tuppa, kus neil oli tavaks koos olla: Peetrus ja Johannes, Jaakobus ja Andreas, Filippus ja Toomas, Bartolomeus ja Matteus, Jaakobus Alfeuse poeg ja seloot Siimon ning Juudas Jaakobuse poeg. Nemad kõik olid ühel meelel koos ja palvetasid ühes naistega, Jeesuse ema Maarja ning Jeesuse vendadega.

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps27 1. 4ab. 7-8. R:13a)

R: Ma näen Jumala headust elavate maal.

Issand on mu valgus ja mu lunastus,
keda peaksin kartma?
Issand on mu elujõud,
kelle ees peaksin värisema?

R:

Vaid üht ma olen palunud Issandalt,
seda üksnes ma ihkan,
et ma saaksin olla Issanda kojas
kõik mu elupäevad.

R:

Issand, kuule mu häält kui ma hüüan,
ole mulle armuline ja võta mind kuulda.
Mu süda mõtleb sinu sõnale: otsige mu palet.
Sinu palet, Issand, tahan ma otsida.

R:

(Teine lugemine 1Pe4 ,13-16)

Lugemine püha apostel Peetruse esimesest kirjast:

Olge rõõmsad selle üle, et te olete Kristuse kannatuste osalised ning võite rõõmust hõisata, kui Tema kirkuses ilmub. Õndsad olete teie, kui teid taga kiusatakse Kristuse nime pärast, sest siis hingab kirkuse Vaim - see on Jumala Vaim - teie üle. Aga kui te kannatama peate, siis ärgu keegi teenigu ära kannatust mõrtsukatöö, varastamise või teiste elu segamise pärast. Kuid kes kannatab kui kristlane, ärgu häbenegu, vaid ülistagu selle eest Jumalat.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Jh14,18)

Halleluuja. Ma ei jäta teid vaeslasteks,
Ma tulen tagasi ja teie süda saab rõõmsaks. Halleluuja.

(Evangeelium Jh17 ,1-11a)

Lugemine püha Johannese evangeeliumist:

Jeesus tõstis oma pilgu taeva poole ja ütles: "Isa, tund on tulnud: kirkusta nüüd oma Poega, et Poeg sinu kirkuse esile tooks, sest sina oled talle andnud meelevalla kõigi olevate üle, et ta annaks elu igähele, kelle sina oled temale andnud. Ja igavene elu on see, et nad tunnevad sind - ainsat ja tõelist Jumalat ning Jeesust Kristust, kelle sina oled läkitanud. Ma olen toonud esile sinu kirkuse maa peal, lõpetanud töö, mille sina mulle andsid teha. Isa, võta mind nüüd enda juurde ja kirkusta mind selle kirkusega, mis mul oli juba enne maailma loomist sinu juures. Sinu nime olen ma teatavaks teinud inimestele, neile, kelle sina mulle maailmast oled andnud. Nad olid sinu omad ja sina usaldasid nad minu kätte, ning nemad on vastu võtnud sinu sõna. Nüüd mõistavad nemad, et kõik, mis sa oled minule andnud, on tulnud sinu käest, ja kõik selle, mille sina oled mul käskinud öelda, olen mina neile rääkinud ning nemad on mind kuulnud. Nad on aru saanud, et mina olen sinu juurest, ning uskunud, et sina oled minu läkitanud. Mina palvetan nende eest, maailma eest ma ei palveta; üksnes nende eest, kelle sina oled andnud minu kätte, sest nemad on sinu omad. Kõik, mis minule kuulub, on sinu oma ja sinule kuuluv on minu oma ning minu kirikus on nendes avalikuks saanud. Mina ei ole enam maailmas, aga nemad jäävad maailma ka siis, kui mina tulen sinu juurde."

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, üks mu tuttav, hirmus tulihingeline katoliiklane, kuulis kord ühe psühhoospekti kuritegudest ning avaldas seepeale oma arvamust. "Tegelikult," ütles ta, "peaks kõigi sektide vastu relv käes välja astuma, nii nagu ristisõdade päevil, või tuleks sektandid kinni võtta ja tuleriidal ära põletada, nii nagu õndsas inkvisitsiooni aegadel. Aga me oleme ajaloost vahepeal õppinud, et see pole eriti tulemusrikas. Hukatud hereetikut võidakse hiljem pidada märtriiks, kes oli valmis oma põhimõtete eest surema, ja Jumala ees võiks ta ka selle üle kaevata, et talle ei antud piisavalt aega pöördumiseks. Sellepärast," jätkas mu tuttav võidurõõmsalt, "sellepärast me oleme tänapäeval julmemad: me laseme sektantidel elada ja endale igavest hukatust teenida - siis pole neil Jumala ees mingit õigustust!"

Kuidas meeldib Teile, armsad õed ja vennad, see mõte? Või äkki pikendab Jumal meiegi elu just sellepärast, et meil poleks pärast

mingeid õigustusi? Kuid teisalt, kas pole igasugune ettekujutus sellest, et keegi peale meie enese võiks pörgusse sattuda, juba iseenesest patt? Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Väike pildike liivakastist: üks väikelaps istub omaette ja mängib mänguasjaga - niisugune väike laps, kes juba elavalt ringi suudab tatsata, aga rääkida veel eriti ei oska. Siis tuleb äkki teine samasugune tita ja ilma pikemata võtab temalt mänguasja ära. Esimese ehmatusena vaatab mänguasjast ilma jäänud laps nõutult ringi, siis tõmbab suu viltu, järgneb kurjakuulutav vaikus mille jooskul ta oma kopsukesed aeglaselt õhku täis saab ja siis... äääääääää... hakkab kõigest jõust nutma, nii nagu ei suudaks miski siin päikese all enam sündinud ülekohtu heaks teha.

Tänast evangeeliumi lugedes tahaks samuti lapse kombel nutma puhkeda. "...maailma eest ma ei palveta; üksnes nende eest, kelle sina oled andnud minu kätte, sest nemad on sinu omad". Äääää... Vaene, vaene maailm! Oh mis hirmus ülekohtu!

Aga kuidas siis olla "Jumala oma" nii, et tema kirkus meie läbi avalikuks saaks? Kerge pole see ilmselt kunagi olnud.

Kui me kujutame ennast Jeesuse jüngrite rolli, siis oleks meil tema õpetuse kuulamisega raskusi. Jeesus tegi nende nähes ju nii palju imesid, ja sellepärast mõtlesid jüngridki endamisi, kuidas kõik ettetulevad probleemid lihtsalt imede kaudu ära lahendada: käte pealepanemisega kõik haiged terveks teha või, nagu Jaakobus ja Johannes kord Jeesusele soovitasid, kõik umbusklikud ja muidu Jumala vaenlased taevatulega ära hävitada... (Lk 9.54).

Kui me elaksime Jeesuse kaasajal, kuid ei kuuluks jüngrite hulka, siis saaksime toetuda peamiselt vaid kuulujuttudele, sest massiteabevahendeid tollal praktiliselt ei olnud ning võimalus Jeesuse jutlust kuulata ja tema imesid näha avanes argitööga seotud inimesele üsna harva. Jeesus rändas ringi ainult kolm aastat ja sattus vaevalt korduvalt samadesse paikadesse, samuti ei olnud tõenäosus teda pühade ajal templis kohata kuigi suur. Mida rääkis rahvasuu Jeesusest tema eluajal, see pole teada, sest evangeeliumid pandi kirja alles aastakümneid hiljem.

Tänapäeval on meil Jeesuse õpetusest tunduvalt parem ülevaade kui valitud rahval kauges minevikus. Mitte ainult seetõttu, et meie saame lugeda evangeeliume, vaid meile on kättesaadavad ka aastasade kogemused, kuidas Jumala ilmutust on püütud ellu rakendada, nii hästi või halvasti kui see siis õnnestus.

Sellepärast kõlavad Jeesuse sõnad äravalitute kohta nii julgustuse kui hoiatusena. Jumal teab muidugi täpselt, kelle tema on ära valinud, aga meie ei pea tegelema selle äraarvamise, vaid käituma nii hästi kui oskame ja lootma Jumala armule. Muidu oleks

meil endalgi raske leida põhjust, miks peaks Jumal meid ära valima.

Kuid kaduva eest pole tõesti mõtet palvetada, sest kaduv on algusest peale kaduvaks loodud ja meil jääb ainult loota, et meie ise selle hulka ei kuulu. Kui kahju inimesel sellest ka poleks, surres ei ei saa ta oma maist varandust teise ilma kaasa võtta, ning siia maailma jääb ka tema võim ja kuulsus. Ainult tarkus ja kõik hea, mis me oleme ligimesele teinud, avab meile taevaukse - kõrkus ja kurjus mõistavad meid hukka Jumala kohtu ees.

Nagu Jeesus seda on kinnitanud, ei taha Jumal patuse igavest surma, vaid et ta pöörduks ja parandaks end. Tema ootab, et kõik hinged jõuaksid kord tema juurde tagasi, ja selle nimel tasub meilgi temaga kaasa töötada. Amen.